

5.trin - Guds ord eller dit eget?

Indledning

De sidste søndage har vi fået samlet gudsfolket sammen. Det er ikke overraskende alle og enhver, for Gud er med os til alle tider, alle steder. Og ingen har forrang; ikke søster, ikke bror – vi er lige fortabte, som brødrene vi hørte om for få uger siden. Ja selv vores fjender, må vi elske. Så nu i dag er vi klar til at opbygge dette evige fællesskab af mennesker, det vi kalder kirke, det der skal hvile på Guds ord. Til en begyndelse kan vi gå økumenisk til værk; økumeni, der betyder 'den hele beboede verden', intet mindre, og som er læren om, hvordan forskellige kirkeforsamlinger og samfund kan samles. Lyder det indlysende? Det er det ikke. Den katolske kirke, den græsk-ortodokse, den russisk-ortodokse, den koptiske og den evangelikale, den reformerte og den calvinske og så er der Zwingli. Og virkelig, virkelig mange flere kunne nævnes. Hvis vi var én kirke, hvorfor har vi så flere samfund? Se måske får vi et bud, hos evangelisten:

Læsning - Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« De svarede: »Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.« Så spurgte han dem: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas'søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.« Da forbød han strengt sine disciple at sige til nogen, at han var Kristus.

Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag. Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham og sagde: »Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!« Men Jesus vendte sig om og sagde til Peter: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.« Da sagde Jesus til sine disciple: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« *Matth. 16,13-26*

Prædiken

Svarene i et menneskes indre kan være sært skråsikre. I den indre monolog har vi nemlig ganske ofte ret, uanfægtet og uimodsagt, som vi er. Det er monologens karakter; i lærerværelser, fra politikerposter og på prædikestole. Men monologens form må med nødvendighed springe af en dialog man *tidligere* har taget, for at det talte ikke blot er et spejlkabinet af ens egne idiosynkrasier. Det gælder i lærerværelser, fra politikerposter og på prædikestole, og det er i reglen ikke spor anderledes for andre mennesker. Den indre monolog kværner.

Husk fx tilbage på den første jul du skulle holde med din ægtefælle; hvad enten det var hos dine svigerforældre eller I selv lagde hjem og juletræ til. Hvordan tålte du, at denne traditionsbundne dag var anderledes end den, du havde været vant til? Skulle der serveres gris eller gås? Skulle kirsebærsaucen være kold eller varm? Gaverne åbnes før eller efter maden? Måske var det ikke kun den første jul, du måtte tage livtag med din forventninger, måske har du også mange gange siden måtte omvende dit blik på verden,

fordi andre havde indspark, der forrykkede din holdning. Og det er netop, hvad er på færde i dag; for efter nogle uger, hvor evangelieteksterne og prædikenerne har været temmelig pågående, så sættes den monologiske kværn på pause. Kristus går i dialog med Peter.

Teksten er delt i to; Peters bekendelse, ja han ved nok at svare for sig på spørgsmålet om hvem Jesus er, du er *Kristus, den levende Guds søn*. Og dernæst, *Da tog Peter ham til side og begyndte at gå i rette med ham*. Bekendelse og fornægtelse i ét og samme åndedrag nærmest. Peter havde svar på rede hånd, men skildrer hvad enhver vel kan genkende; at når det, vi har udråbt som sandt, viser sig at vakle, da angriber vi sagen, ikke det sagte. Kunne det hænde, at Peter tog fejl af, hvad det vil sige, at Jesus er *Kristus*? Forstod han det kun glimtvist? Det må vi undre os over, og i al fald hæfte os ved, at skildringen af samtalen mellem klippemanden Peter og hovedhjørneste Kristus fortsætter og ganske hurtigt afslører kløften i mennesket, nemlig vores tilbøjelighed til at komme med en sprængt og betinget bekendelse. En sprængt og betinget bekendelse.

Hvad mener jeg dog? Undr jer med mig over de her spørgsmål;

Vil vi kun Gud, når han spejler, hvad vi selv tror og mener?

Er Gud vores gud, når han gør vores vilje?

Kender vi overhovedet hans vilje?

Kender vi i grunden Gud?

Går ikke også vi i rette med Vorherre, som var vi selv bedre informeret end han, kredsede om vores egen opfattelse, ikke bare af verden og af mennesker, men også af Gud.

Da lyder ordene til os; *For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil*. Og det er i reglen såre sandt.

Og vi vil ikke, hvad et hvilket som helst menneske vil, nej vi vil, hvad vi selv vil. Vi vil have gris til jul, som vi plejer, selvom svigerfamilien serverer den fine gåsesteg. Vi vil brokke os over at julens hellige aften og verdens indretning ikke går efter vores hoveder. Det er ikke for sjov vi i fadervor be'r Din vilje ske – det er fordi vi har brug for, at blive mindet om - morgen, middag og aften - at vi egentlig godt kan gå og glemme, at verden ikke ville være i Guds hånd, hvis det er *vores* vilje, der sker.

Hvis I vover jer ud på de sociale medier eller læser kommentarspor på avisernes hjemmeside, så vil I møde tilbøjeligheden i fuldt flor. Mennesker, der råber fra hver sin tinde; Jeg Har Ret! Nu er sociale medier måske en særligt dygtig prisme, en art forstørrelsesglas for menneskets uheldigheder, men det fritager ingen af os fra at være lidt for optaget af monologens væsen.

Heldigvis kan vi tåle at høre disse barske ord, fordi vi sidste søndag endte et nådigt sted; nemlig med at forstå, at når Gud siger *Elsk jeres fjender*, så taler han ikke til os om at gøre det umulige, han taler til os om at *Han* kan gøre det umulige. At når vi er kroget ind i vores egen vilje og optaget af at få ret, som Peter, der går i rette med Kristus, ja så siger han ganske vist sine barske ord *Vig bag mig*, men han siger samtidig *Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv*. For når vi holder fast i os selv, vores tanker, holdninger, handlinger. Når vi tror, vi har regnet verden og Gud ud, så bemægtiger vi os alle svarene og da bringer vi Guds rige til fald og opretter i stedet vort eget...

Hvor ofte er det ikke set; religiøst, politisk og mellem mennesker, der forsøger at tale en verden frem, men bare taler deres egen forståelse frem. Vi bryder Guds rige ned med fastholdelsen af vores egen vilje, men Gud elsker sine fjender. Det er vores held og håb.

Hvordan viser det sig i Peter? Bekendelsen kommer som et udbrud. Det er ellers den slags ord, der mest er lyde. Av og åh og swusj. Lydord. Men også ord som; hjælp og stop. Akutte ord. Peters ord er akutte, ikke tænkt, ikke udtryk for holdning, ikke hans egen viljes udsagn. Nej snarere tværtimod. Hvem siger han Jesus er? Du er Kristus! Swusj. Det var ikke et eksamensspørgsmål og der var ingen grund til at google svaret. Det kom. Swusj. *Og Herren sagde: Nu lægger jeg mine ord i din mund for det havde kød og blod ikke lært ham.* Men øjeblikket efter gled bekendelsen ind bag tanken og Peter så det aldrig ske. Opdagede aldrig kløften i sit indre, mærkede ikke bevægelsen fra bekendelse til forargelse. Og det gør vi heller ikke. Kun tror vi at Gud kan samle, hvad er brudt. Kun Gud kan bygge kirken, om end den er bygget på mennesker. Vi er de levende sten. Men vi har en tilbøjelighed til at tro, at vores side af kirken – vores kirkesamfund - er den rette. Men hør; uden de andre var vi dog blot en mur og en mur er intet *åndeligt hus, intet helligt præsteskab, intet helligt folk, der, skal forkynde hans guddomsagt.*

Tænk bare på afbildninger af Kristus og skildringen af samme for tiden i medierne. Er han hvid? Er han mand? Er hun inuit? Kristus er 'den hele beboede verden'. Gud er gud for alle. Når vi går imod den opfattelse, sætter vi os selv forrest og bringer hans rige til fald. Lader bekendelsen ligge under for vores villighed til at gå i rette med Gud.

Og i samme åndedrag, som jeg prædiker alle disse sætninger, må jeg spørge mig selv, hvis ord jeg taler; er det Guds åbenbaring – swusj - eller alle mine egne forestillinger. Hvem har mon ret? Har den, der taler helt modsat af disse ord ret? Eller har jeg?

Så se derfor om du kan høre Guds hvisken i dit hjerte, om rødderne har fat; at Kristus er den levende Guds søn, eller om du går i rette med Gud og bygger mure. For himmerigets nøgler er rakt til mennesket; og *hvad vi binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad vi løser på jorden, skal være løst i himlene.* Der hviler et stort ansvar på vores skuldre. Det gode er, at Gud har tillid til, at vi magter opgaven.

Salmer

1: 746 Dig, store Gud *Mel. Nu blomstertiden kommer*

2: 358 Lad dit rige alle vegne

3: 356 Almagts Gud velsignet vær

4: 54 Hvad mener I om Kristus

5(nadver): 849 Igen berørt

6: 726 Gak ud min sjæl